

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. března 2015 v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ladislavy Hejdukové a přísedících Hany Svobodové a Jaroslava Korouse **t a k t o** :

Obžalovaný

pprap. Aleš D [REDACTED],

nar. [REDACTED] v Kladně, trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], zaměstnaného jako dozorce Vězeňské služby ČR ve věznici Vinařice,

j e v i n e n , ž e

v průběhu výkonu služby jako dozorce Vězeňské služby ČR dne 13. 10. 2013 kolem 13:15 hodin ve věznici Vinařice, okres Kladno při kontrole kulturní místnosti oddílu O10 našel mobilní telefon zn. Nokia 5310 XpressMusic černé barvy a ačkoli byl v rámci své pravomoci povinen zakročit v mezích stanovených zákonem č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží ČR, v platném znění, pokud zjistil, že je dáno důvodné podezření z páčání minimálně kázeňského přestupku ze strany osoby vykonávající trest odnětí svobody a že

dochází k maření účelu výkonu trestu odnětí svobody ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a), c), citovaného zákona, a dále byl povinen ohlásit nález mobilního telefonu vrchnímu inspektorovi strážní služby a učinit nezbytná opatření k zamezení případného zneužití ve smyslu čl. 6 bod 7. nařízení ředitele Věznice Vinařice č. 37 k zajištění vnitřní bezpečnosti a ostrahy v objektu Věznice Vinařice, v tehdy platném znění, v rozporu s těmito povinnostmi úmyslně nijak nezakročil ani neohlásil nález mobilního telefonu svým nadřízeným, nýbrž téhož dne odsouzeného Zdeňka S██████, nar. ████████ ústně požádal o zaplacení finanční částky ve výši 4 000 Kč za to, že mu mobilní telefon vrátí, s čímž jmenovaný odsouzený souhlasil a zařídil zaplacení uvedené částky prostřednictvím svého známého Petra B██████, nar. ████████, který ji obviněnému předal po jejich vzájemné telefonické domluvě dne 17. 10. 2013 kolem 17:30 hodin u autobusového nádraží v Kladně.,

t e d y   jednak jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

jednak sám v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe žádal úplatek a spáchal takový čin jako úřední osoba.

T í m   s p á c h a l

jednak přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

jednak zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákoníku,

a   o d s u z u j e   s e

podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody** v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku se ukládá peněžitý trest v počtu 50 denních sazeb, přičemž výše denní sazby činí 1000,- Kč, tedy k celkovému peněžitému trestu ve výměře **50.000,- Kč (padesáti tisíc korun českých)**.

Podle § 68 odst. 5, věty druhé trestního zákoníku může být peněžitý trest zaplacen v nejvýše **10 (deseti)** pravidelných měsíčních splátkách v minimální výši **5.000,- Kč (pět tisíc korun českých)**, přičemž výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obviněný nezaplatí dílčí splátku včas.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání **5 (pět) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru v ozbrojených sborech na dobu **5 (pět) let**.

O d ů v o d n ě n í :

Obžalovaný Aleš D. [REDAKCE] již v přípravném řízení spáchání trestné činnosti, pro kterou stojí před soudem, popřel. Uvedl, že dne 13. 10. 2013 byl velen na ubytovnu „O“ Věznice Vinařice s kolegy Č. [REDAKCE] a M. [REDAKCE], poté, co vyslechli inspektora dozorčí služby o tom, jak by měl průběh jejich služby probíhat, vystřídali předchozí členy služby. Po celý den zajišťovali kázeň a pořádek na ubytovně, zhruba mezi 12.30 až 13.00 hodin byl na obědě a mezi 15. až 16. hodinou odešel po dohodě s kolegy a s nadřízenými do posilovny. V odpoledních hodinách uvedeného dne v kulturní místnosti O10 vůbec nebyl ani být, žádný telefon zde ani jinde ve věznici nenalezl. Uvedl také, že toho dne se s odsouzeným S. [REDAKCE], kterého zná, neboť jej opakovaně upozorňoval na drobné kázeňské nedostatky, ve věznici nesetkal a nenabízel mu k odkoupení žádný telefon. Jeho výpověď považuje za mstu v souvislosti s výkonem zaměstnání. Pokud pak jde o Petra B. [REDAKCE], uvedl, že toho nezná. Pokud pak byl dotazován na skutečnost, že jeho telefonní číslo Petr B. [REDAKCE] uvedl jako telefonní kontakt na osobu, která od něj převzala v Kladně finanční hotovost za telefon pro odsouzeného S. [REDAKCE], uvedl, že v uvedenou dobu šáněl brigádu, chtěl si přivydělat, a telefonní číslo na pana B. [REDAKCE] mu dal někdo z kolegů, na telefonický hovor s ním si nepamatuje, a jeho tvrzení nedovede vysvětlit. Dne 17. 10. 2013 se s Petrem B. [REDAKCE] nesetkal a peníze od něj nepřevzal, v době, kdy k tomu mělo dojít, byl na Obvodním oddělení Policie ČR Kladno podávat trestní oznámení v souvislosti s napadením dcery své manželky. Popřel také, že by následujícího dne byl na oddíle, kde byl umístěn odsouzený S. [REDAKCE], neboť měl na starosti jinou budovu, byť připustil, že jej mohl vidět při vydávání obědů, popřel však, že by mu předal telefon. Na tomto svém postoji setrval i v průběhu hlavního líčení, kde uvedl, že ve věznici Vinařice pracuje od roku 2008 jako dozorce, vykonával službu i v bloku, kde byl umístěn odsouzený S. [REDAKCE]. V rámci výkonu své služby prováděl i kontroly kulturních místností, zde nenalezl žádný předmět, pokud by se tak stalo, ihned by to ohlásil svému

nadřízenému. Vězně S [REDACTED] zná, párkrát ho káral, ale závažnější problémy s ním nebyly. Žádný telefon nikdy nikomu neprodal. Předpokládá, že se jedná o pomstu vězňů vůči němu, neví, zda přímo od odsouzeného S [REDACTED] nebo někoho jiného, ale je možné, že ho někdo z vězňů neměl rád a chtěl to na něj se S [REDACTED] celé hodit. Pozastavil se nad tím, proč Zdeněk S [REDACTED] a Petr B [REDACTED], kteří se měli na trestném činu podílet, vystupují jako svědci, a ne v pozici spoluobviněných, postup orgánů činných v trestním řízení považuje za skandál. Dále využil svého práva nevypovídat.

Obžalovaný je ze spáchání trestné činnosti usvědčován především výpovědí svědka Zdeňka Střeštika, který vypovídal shodně v přípravném řízení i v řízení před soudem a který potvrdil, že vykonával tři roky ve Věznici Vinařice trest odnětí svobody, jehož konec byl stanoven na 17. 4. 2014. Jednu neděli na podzim roku 2013 jeden z dozorců, který v jejich ubytovacím prostoru nemíval běžně službu a jehož zná jménem Aleš, v kulturní místnosti našel mobilní telefon Nokia XpressMusic, který zde nechávali nabíjet, a dotazoval se, komu telefon patří. On se k němu přihlásil jako ke svému, protože byl na oddíle nejdéle a telefon zde nechal odsouzený, který již byl propuštěn. Dozorce potom následoval podle jeho pokynu na chodbu a ten mu dal na výběr tři možnosti řešení, a sice že jeho nález nahlásí, že telefon zničí nebo že dostane peníze. On souhlasil s třetí možností, navrhoval, že za telefon zaplatí 2.000 Kč, to ovšem dozorce odmítl s tím, že teď je telefonů málo, a výslovně požádal o 4.000 Kč. Dal mu telefonní kontakt na svého kamaráda B [REDACTED], ať se s ním domluví na podrobnostech předání peněz, Petru B [REDACTED] rovněž sám zatelefonoval a požádal jej o předání peněz tomuto dozorcovi, jako místo setkání navrhl čerpací stanici ve Slaném, neboť ji považoval za dostatečně výrazný orientační bod pro jeho kamaráda, který není z Kladenska a Kladno a jeho okolí nezná. Následující pátek mu dozorce telefon přinesl zpět. Později v prosinci nechal opět telefon nabíjet na kulturní místnosti, a od spoluodsouzených se dozvěděl, že stejný dozorce telefon našel a odnesl, později se dozvěděl, že jej prodal za mnohem vyšší částku na jiném oddíle, proto se rozhodl, že jednání tohoto dozorce ohlásí, ale až poté, co bude propuštěn na svobodu, aby si dřívějším oznámením nepřivodil problémy ve výkonu trestu. Svůj postup konzultoval i s jinými dozorcí a celou věc oznámil den před propuštěním z výkonu trestu. Policejnímu orgánu popsal podobu dozorce Aleše a uvedl jim i zjištěné příjmení D [REDACTED]. Poté, co mu byl předložen mobilní telefon zajištěný pracovníky vězeňské služby ve Věznici Vinařice, uvedl, že jde o tentýž telefon, který mu byl tímto dozorcem zabaven. Zdůraznil, že úplatek dozorcovi nenabízel, byl to on, kdo si o úplatek řekl.

Jeho výpověď je pak v souladu s výpovědí svědka Petra B [REDACTED], který potvrdil, že jej telefonicky kontaktoval jeho dlouholetý kamarád Zdeněk S [REDACTED], který byl v tu dobu ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Vinařice, a který mu sdělil, že nastal nějaký problém, že se na něj telefonicky obrátí mu, kterému předá částku 4.000 Kč a jako místo setkání navrhl benzínovou čerpací stanici ve Slaném. Poprosil tedy dalšího svého kamaráda,

Tomáše K[REDACTED], aby jej do Slaného odvezl. Následně jej telefonicky kontaktoval avizovaný muž, s nímž se dohodl na schůzce ve čtvrtek, tento muž změnil místo schůzky na parkoviště u Lidlu a autobusového nádraží v Kladně. S Tomášem K[REDACTED] tedy přijeli na sjednané místo, a sám čekal na dotyčného muže. Protože měl zpoždění, proběhla mezi nimi ještě komunikace prostřednictvím mobilního telefonu, muž se poté k němu přihlásil, a když mu chtěl na místě předat peníze, muž se podivil, že mu je chce předat na otevřeném prostranství, proto se dohodli, že peníze mu předá ve vozidle Tomáše K[REDACTED]. Toho požádal, aby vystoupil z vozidla a peníze muži předal. Policejnímu orgánu předal potom výpis hovorů ze svého mobilního telefonu, ze seznamu vyškrtal všechna jemu známá telefonní čísla s tím, že zbylo jedno neznámé číslo s dvěma uskutečněnými hovory ve dnech 16. 10. 2013 a 17. 10. 2013, které by mohlo být telefonním číslem muže, kterému předal hotovost. Jméno muže nezná, nepředstavil se mu. Svědek pak dále k dotazu uvedl, že mu v rozhodné době nikdo netelefonoval s nabídkou nebo poptávkou po brigádě, on sám práci nikomu nezprostředkovává ani nezprostředkoval. Ke svým vztahům ke svědku S[REDACTED] uvedl, že se jedná o dlouholetého kamaráda, často si finančně vypomáhali, případně střídavě za sebe platili, jeho žádosti proto vyhověl. V současné době již od Zdeňka S[REDACTED] ví, oč šlo, kvůli čemu došlo k předání peněz a kdo byl osobou, jíž peníze předával, tyto informace se dozvídal postupně a není schopen uvědomit si, kdy kterou z nich konkrétně dostal, od počátku však věděl o tom, že jde o mobilní telefon a člověka z věznice.

Svědka Tomáš K[REDACTED] pak potvrdil jeho výpověď v tom směru, že na podzim 2013 jej Petr B[REDACTED] požádal o odvoz do Slaného, později cílové místo změnil na Kladno vedle autobusového nádraží, aniž by mu sdělil důvod cesty. Protože jde o jeho známého, neviděl v tom problém a na požadované místo jej odvezl. Kolem 17. hodiny přijeli do Kladna na parkoviště u Lidlu, kde oba vystoupili, Petru B[REDACTED] pak dal klíče od svého vozidla, protože si potřeboval v autě něco zařídit. On poodstoupil a sledoval sportovní výsledky na telefonu, co se dělo v autě, neví. Teprve na zpáteční cestě se dozvěděl, že Zdeněk S[REDACTED], kterého z minulosti znal, je ve výkonu trestu a že na místě předal 4.000 Kč nějakému bachařovi za telefon, který ve Vinařicích sebrali S[REDACTED].

Z výpovědi svědka Josefa P[REDACTED], dozorce Vězeňské služby ve Věznici Vinařice, která byla v hlavním líčení čtena, pak bylo zjištěno, že mu při výkonu služby někdy v roce 2014 odsouzený S[REDACTED] sdělil, že mu dozorce zabavil a poté zpětně prodal mobilní telefon, ten se pokoušel prodat mu opakovaně, bližší podrobnosti neuvedl, nechtěl zprvu ani uvést, o kterého jeho kolegu se jedná, až na jeho naléhání mu sdělil, že jde o dozorce D[REDACTED]. Odsouzený S[REDACTED] to nechtěl oficiálně řešit v době, kdy ještě vykonával trest, s tím, že to oznámí po svém výstupu z výkonu trestu. U tohoto rozhovoru byl přítomen kolega K[REDACTED], který do úředního záznamu o podaném vysvětlení, který byl v hlavním líčení se souhlasem stran čten, toto potvrdil. Oba pak také uvedli, že sami toto sdělení odsouzeného S[REDACTED] dál

oficiálně neřešili, jednak proto, že sami neznali podrobnosti, jednak proto, že sám S ■■■■■ chtěl toto řešit až po propuštění.

Se souhlasem stran byly čteny také úřední záznamy o podaném vysvětlení, které podali Jiří O ■■■■■ a Tomáš V ■■■■■, kteří byli v rozhodné době ve výkonu trestu ve Věznici Vinařice na stejné ložnici jako odsouzený S ■■■■■. Někdy na podzim 2013 se od něj dozvěděli, že dozorce jménem Aleš, kterému říkal Zdeněk S ■■■■■ „blondák“ našel v kulturní místnosti mobilní telefon, který Zdeněk S ■■■■■ používal a že za jeho vrácení požadoval peníze, Tomáš V ■■■■■ pak uvedl, že s tím S ■■■■■ souhlasil a zaplacení této částky zajistil přes svého kamaráda Petra, byl dokonce přítomen tomu, když za několik dní S ■■■■■ a dozorce Aleš zůstali v ložnici sami a poté mu S ■■■■■ uvedl, že mu dozorce telefon vrátil, ten pak po několika dnech u něj viděl i Jiří O ■■■■■. Oba pak také shodně uvedli, že po nějaké době stejný dozorce opět zabavil v kulturní místnosti tento telefon i s nabíječkou, tomu byl Tomáš V ■■■■■ přímo přítomen a osobně to viděl. Později se dozvěděli, že dozorce telefon prodal odsouzeným v jiném oddílu. Oba pak také shodně potvrdili, že se jim Zdeněk S ■■■■■ svěřil, že ho dozorce podrazil, a že to bude řešit, až bude propuštěn z výkonu trestu.

Z výpisu telefonních hovorů uskutečněných z telefonního čísla užívaného svědkem Petrem B ■■■■■, který svědek vydal orgánům činným v trestním řízení, vyplývá, že ke kontaktu mezi jeho telefonním číslem a telefonním číslem ■■■■■ došlo dvakrát, a to dne 16. 10. 2013 a dne 17. 10. 2013. Telefonní číslo ■■■■■ pak jako svůj telefonní kontakt uvedl obžalovaný Aleš D ■■■■■ nejen při svém výslechu v této trestní věci, ale také v rámci svého zaměstnání ve Věznici Vinařice. Pro úplnost je třeba uvést, že soud vyžadoval zprávu mobilního operátora, která však do doby rozhodnutí ve věci nebyla doručena, nicméně podle § 97 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích telekomunikačních údaje o uskutečněném telekomunikačním provozu jsou archivovány toliko 6 měsíců, vzhledem k tomu, že od doby uskutečnění hovorů mezi oběma telefonními čísly uplynula doba více než roku a půl, lze důvodně předpokládat, že požadované údaje ani mobilní operátor k dispozici mít nebude.

K prověření obhajoby obžalovaného bylo provedeno šetření ke zjištění časových údajů a vzdáleností mezi bydlištěm obžalovaného, autobusovým nádražím a prodejnou Lidl v Dukelské ulici v Kladně a Obvodním oddělením Policie ČR v Kladně, kde obžalovaný podával trestní oznámení ohledně údajného napadení dcery své manželky. K tomu bylo zjištěno, že autobusové nádraží a sousedící prodejna Lidlu je od bydliště obžalovaného vzdálena jen několik set metrů, kterouto vzdálenost lze urazit za 5-7 minut, od autobusového nádraží je pak Obvodní oddělení PČR Kladno město vzdáleno 1 km, což lze pěšky ujít za cca 15-20 minut, přičemž adresa tety, u které měla jeho nevlastní dcera být, je při cestě. V případě, že se s obžalovaným svědek B ■■■■■ sešel kolem 17.30 hodin, nic mu nebránilo

v tom, aby stihl učinit v 17.54 hodin dne 17. 10. 2013 oznámení na policii. O přijetí oznámení byl sepsán úřední záznam, který byl do systému ETR Policie ČR vložen až 19.55 hodin, přičemž k ukládání takových dokumentů, jak vyplývá z vyjádření příslušného pracovníka, dochází bezprostředně po úkonu.

Z dalších listinných důkazů pak bylo prokázáno, že ve Věznici Vinařice byl v kulturní místnosti dne 20. 10. 2014 nalezen mobilní telefon Nokia s příslušenstvím – nabíječkou, baterií a paměťovou kartou, bez zadního krytu, k němuž se nikdo nepřihlásil. Zdeněk S. [REDAKCE] pak prohlásil, že se jedná o týž telefon, který mu byl zabaven obžalovaným. Tento mobilní telefon je přílohou spisu.

Pokud pak jde o obhajobu obžalovaného o tom, že v rozhodných dnech byl přidělen k výkonu služby na jiném oddíle, než ve kterém vykonával trest odnětí svobody odsouzený Střešík, k tomu bylo opatřeno sdělení Vězeňské služby ČR, Věznice Vinařice, z něhož vyplynulo, že pohyb dozorců v rámci plnění různých úkolů po vnitřních prostorách věznice a jednotlivých ubytovnách není žádným způsobem omezen, a tudíž nelze objektivně vyloučit, že se může dozorce pohybovat i na jiném oddíle v době, kdy byl velen na jinou ubytovnu.

Ke zjištění totožnosti osoby, které předal svědek Petr B. [REDAKCE] finanční hotovost, byla prováděna rekognice. Z protokolu o rekognici pak bylo zjištěno, že nejenže svědek B. [REDAKCE] nikoho nepoznal, ale i skutečnost, že před jejím provedením obžalovaný změnil svůj vzhled tím, že si nechal, údajně na radu svého obhájce, narůst plnovous, který v době svého výsledku jako obviněný neměl a který nemá ani na fotografiích v centrální evidenci obyvatel.

Když soud zhodnotil shora uvedené jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech, dospěl k závěru, že provedenými důkazy bylo bez pochybností prokázáno, že se skutek stal tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku, a že jej spáchal právě obžalovaný D. [REDAKCE]. K tomuto závěru pak soud dospěl přesto, že obžalovaný spáchání trestné činnosti od počátku trestního stíhání popírá. Jeho obhajoba se však ve světle ostatních ve věci provedených důkazů jeví jako účelová a zcela nevěrohodná, a je vyvrácena ostatními ve věci provedenými důkazy. Soud pak vycházel především z výpovědi svědka Zdeňka S. [REDAKCE], jejíž obsah se v podstatných rysech shoduje s výpověďmi svědků Petra B. [REDAKCE] a Tomáše K. [REDAKCE]. Jejich výpovědi sice v drobných detailech zcela nekorespondují, avšak tyto rozpory lze přičíst době, která do jejich výsledků od činu uplynula, navíc jde jen o drobné detaily, ale rámcový popis událostí tak, jak jej uvádějí všichni tři svědci, zůstává zachován. Výpovědi svědků jsou navíc podporovány výpisem hovorů účastnického telefonního čísla svědka Petra B. [REDAKCE], z něhož jednoznačně vyplývají telefonické kontakty mezi jeho telefonním číslem a telefonním číslem obžalovaného Aleše D. [REDAKCE], které se uskutečnily v rozhodné době. Okolnosti těchto telefonických kontaktů obžalovaný ve své výpovědi nedokázal věrohodně a racionálně

vysvětlit. Pravdivosti výpovědi svědka S [ ] pak také nasvědčují výpovědi pracovníků Vězeňské služby Josefa P [ ] a Petra K [ ], jakož i tehdy spoluodsouzených Jiřího O [ ] a Tomáš V [ ], kteří shodně potvrdili, že se jim odsouzený S [ ] svěřil s jednáním dozorce Aleše D [ ] ohledně jím nalezeného mobilního telefonu, svědci O [ ] a V [ ] pak potvrdili výpověď svědka S [ ] ohledně následné žádosti obžalovaného o předání úplatku za to, že telefon odsouzenému S [ ] vrátí, jakož i skutečnost, že po několika dnech měl odsouzený S [ ] telefon zpět. Pravdivosti a věrohodnosti výpovědi svědka S [ ] nebrání ani skutečnost, že trestní oznámení o jednání obžalovaného nepodal ihned o jejím spáchání. Svědek sám uvedl, že ani neměl v úmyslu trestní oznámení podat, protože v jeho zájmu bylo získat mobilní telefon zpět, rozhodl se oznámení podat až poté, co mu obžalovaný mobilní telefon zabavil podruhé a prodal ho odsouzeným v jiném oddíle. Trestní oznámení se pak rozhodl podat až poté, co bude z výkonu trestu propuštěn, když do jeho konce mu zbývalo jen několik týdnů. To také logicky zdůvodnil tím, že se obával problémů, který by ve zbývajícím výkonu trestu mohl mít, a to ze strany obžalovaného či některého z jeho kolegů. O jeho úmyslu trestní oznámení podat po propuštění pak svědčí výpovědi svědků P [ ], K [ ], O [ ] i V [ ], kterým o tom výslovně řekl. Jeho oznámení pak také fakticky koresponduje s koncem výkonu trestu odnětí svobody. O totožnosti obžalovaného jako pachatele trestné činnosti pak svědčí také místo dohodnutého předání peněz. Ze shodných výpovědí svědků S [ ] a B [ ] vyplývá, že jako místo této schůzky navrhli po vzájemné dohodě čerpací stanici ve Slaném, což obžalovaný odmítl a navrhl jiné místo schůzky, a sice místo, které je jen několik set metrů od jeho bydliště. O změně místa schůzky pak shodně ve své výpovědi vypovídá svědek K [ ], který uvedl, že nejprve měl Petra B [ ] odvézt do Slaného, až později uvedl, že půjde o parkoviště u Lidlu vedle autobusového nádraží v Kladně. Jak již bylo výše uvedeno, obhajoba obžalovaného o tom, že v době činu byl vyslýchán na policii, a proto nemohl peníze od svědka B [ ] převzít, pak byla vyvrácena časovými údaji o podání trestního oznámení a následného výsledku obžalovaného, z nichž vyplývá, že tyto úkony byly provedeny až později, a vzhledem ke vzdálenosti parkoviště a autobusového nádraží od obvodního oddělení měl obžalovaný dostatečný čas, aby se k podání trestního oznámení a následnému výsledku dostavil. Přitom adresu obžalovaného (ani jeho telefonní číslo) pak nikdo ze svědků znát nemohl, s obžalovaným se nikdo blíž nezná. Zbavit viny obžalovaného pak nemůže ani skutečnost, že jej nepoznal svědek B [ ] při provedené rekognici. K tomu je třeba uvést, že rekognice byla provedena po více než roku poté, co svědek s obžalovaným přišel do styku, přičemž se viděli jen jednou, krátkou dobu, jen několik minut, navíc svědek sám uvedl, že na muže, kterému předával peníze, raději nekoukal, neprohližel si ho. Nelze pominout ani skutečnost, že obžalovaný si k datu prováděné rekognice změnil vzhled tím, že si nechal narůst plnovous, z čehož lze jen dovodit, že nemá čisté svědomí a obával se, že bude svědkem poznán. Pokud se pak obžalovaný bránil tím, že ze strany svědka S [ ] jde o pomstu odsouzeného vůči němu jako pracovníku Vězeňské služby, pak toto tvrzení soud neakceptoval. Provedeným dokazováním totiž bylo zjištěno, že obžalovaný běžně

nevykonával dozorčí službu v oddíle, v němž byl svědek S [REDACTED] jako odsouzený umístěn, nepřicházeli tudíž častěji spolu do styku, obžalovaný ani nenavrhoval např. kázeňské potrestání svědka S [REDACTED]. Nebyl tak zjištěn žádný důvod, který by mohl svědek S [REDACTED] mít pro nepravdivé obvinění obžalovaného.

Na základě shora uvedených skutečností tak soud dospěl k závěru, že obžalovaný Aleš D [REDACTED] jako příslušník Vězeňské služby ČR, tedy bezpečnostního sboru, tj. jako úřední osoba ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1, písm. e) trestního zákoníku jednající s úmyslu opatřit si neoprávněný prospěch při výkonu služby jako dozorce ve věznici vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím právnímu předpisu, konkrétně ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži ČR, v platném znění, jakož i čl. 6 bod 7 nařízení ředitele Věznice Vinařice č. 37 k zajištění vnitřní bezpečnosti a ostrahy v objektu Věznice Vinařice, a ačkoli zjistil, že je dáno důvodné podezření z páčání minimálně kázeňského přestupku ze strany osoby umístěné ve výkonu trestu odnětí svobody a že dochází k maření účelu výkonu trestu odnětí svobody, úmyslně nijak nezakročil, neohlásil nález mobilního telefonu v kulturní místnosti ve věznici svým nadřízeným, ale obratem výslovně požadoval po odsouzeném, svědku S [REDACTED], zaplacení finanční částky 4.000 Kč za jeho vrácení do jeho dispozice. Provedeným dokazováním bylo také prokázáno, že uvedenou částku převzal prostřednictvím třetí osoby, svědka B [REDACTED] čímž se protiprávně obohatil. Získal tak neoprávněnou výhodu spočívající v přímém majetkovém obohacení, které se mu dostalo jako uplácené osobě a na kterou neměl nárok, jak má na mysli ustanovení § 334 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž o poskytnutí úplatku sám výslovně požádal v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu, čímž je nepochybně míněn i řádný výkon pravomoci příslušníka Vězeňské služby ČR. Tím naplnil všechny znaky skutkové podstaty jednak přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, jednak zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a soud jej těmito trestnými činy uznal vinným.

Při stanovení druhu a výměry trestu soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, tj. zájmu na řádném výkonu pravomoci úředních osob a na nestranném a zákonném obstarávání věci obecného zájmu, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Polehčující okolností pro obžalovaného bylo to, že dosud nebyl nikdy soudně trestán a ani v místě jeho bydliště nejsou evidována protiprávní jednání, dané jednání tak lze považovat za mimořádné a ojedinělé vybočení z jeho jinak řádného života. Naopak soud musel vzít v úvahu, že obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkových podstat dvou úmyslných

trestných činů, přičemž o poskytnutí úplatku nejen žádal, ale také následně úplatek v požadované výši osobně převzal a naložil s ním nezjištěným způsobem.

K osobě obžalovaného soud zjistil, že je ženatý, je otcem tříleté dcery. Dosáhl středoškolského vzdělání s maturitou. Od září 2008 pracuje jako dozorce Vězeňské služby ve Věznici Vinařice, okres Kladno, s čistým měsíčním příjmem 21.000,- Kč.

Když soud přihlédl ke shora uvedeným skutečnostem a ke všem okolnostem případu, dospěl k závěru, že účelu trestu a nápravy obžalovaného lze dosáhnout uložením ještě výchovného trestu, tj. trestu nespojenému s bezprostředním omezením jeho osobní svobody. Tento trest pak třeba ukládat jako úhrnný ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku, neboť je ukládán za souběh dvou trestných činů, a vyměřit je v trestní sazbě přísnějšího z nich, kterým je zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku, za který lze uložit trest odnětí svobody na dvě léta až osm let. Ukládaný trest soud obžalovanému vyměřil ještě lehce nad spodní hranici trestní sazby trestní sazby, a sice v trvání tři let, neboť má za to, že vzhledem k osobě pachatele, trestný činů, kterých se dopustil, a závažnosti následků jeho jednání takto vyměřený trest postačuje pro jeho nápravu. Soud vzal v úvahu dosavadní řádný způsob života obžalovaného, a má za to, že k dosažení účelu trestu a výchovného působení na obžalovaného není nutný přímý výkon trestu odnětí svobody, proto jej podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v délce trvání pěti let, což je na samé horní hranici zákonného rozpětí uvedeného v § 82 odst. 1 trestního zákoníku, když má za to, že s ohledem především na závažnost jednání obžalovaného a výměru ukládaného trestu není možno vyměřit zkušební dobu kratší.

Protože obžalovaný svým jednáním získal majetkový prospěch, uložil obžalovanému soud též trest peněžitý. Ten s ohledem na dosavadní chování obžalovaného na straně jedné, a na závažnost jednání, pro které stojí před soudem, na straně druhé, obžalovanému soud vyměřil v počtu 50 denní sazeb, přičemž výše denní sazby činí s ohledem na čistý měsíční příjem obžalovaného ve výši 1000,- Kč, tedy k celkovému peněžitému trestu ve výměře 50.000,- Kč, a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, soud uložil náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců. Vzhledem k celkové výměře uloženého peněžitého trestu a čistému měsíčnímu příjmu obžalovaného pak soud povolil, že peněžitý trest může být zaplacen ve splátkách, a to v nejvýše deseti pravidelných měsíčních splátkách v minimální výši 5.000,- Kč, přičemž výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.

Protože se obžalovaný trestné činnosti dopustil v souvislosti s výkonem služby jako dozorce ve věznici, tedy jako pracovník Vězeňské služby ve služebním poměru jako příslušník ozbrojeného sboru, uložil mu soud, aby mu zabránil v dalším páchání trestné

činnosti stejného druhu, též trest zákazu činnosti, též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru v ozbrojených sborech, a to na dobu pěti let, což je ještě pod polovinou zákonné trestní sazby, když takový trest lze uložit na dobu od jednoho roku do deseti let.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve třech vyhotoveních do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného stejnopisu ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

V Kladně, dne 16. března 2015

Mgr. Ladislava Hejduková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kolandová